

ד.ג. הביע חשש, שאם ההנהלה תקציב למטרות מסוימות, ילך גם "כופר היטוב" בדרך זו.
 אמרתי שבטובי נדון על כך עם "כופר היטוב".

אח"כ נתקיימה ישיבה עם באי-כוח חיסה ותל-אביב בענין "ריב הנטלים".
 ון-פריזולנד, הריסון, זסיליסט, צוקרמן סזר אחד, אבא חושי, ריוזנבלד, ליטטיץ
 ובמנדון סזר שני.

אנשי חיסה נבלו על אנשי תל-אביב שהתעטולה לטובת נמל תל-אביב
 נמנחית על ידם באופן כזה, שזה מזיק לחיסה ולמעמד היהודים בנמל חיסה.
 נטלים נסיונות להעביר את כל הסחר היהודי לתל-אביב.

אבא-חושי עמד על היחס החיובי של אנשי חיסה לנמל תל-אביב, על
 העזרה הלבבית שחיסה נתנה ליצירתו, כי כולם ראו ורואים בו יצירה לאומית
 פוליטית ולא סקומית, אולם גם נמל חיסה אינו ענין סקומי.

אנשי תל-אביב לעומת זה טענו שהסחר של סביבות תל-אביב וירושלים
 צריך באופן טבעי ללכת כולו לתל-אביב.

הריסון טען שבתל-אביב יש 100 אחוז עבודה עברית, אולם בחיסה עבודה
 טורכית, ואין אבר מעובדים איפוא לסייע לנמל חיסה.

אנשי תל-אביב דרשו מעין "חלוקת הארץ": מה בתל-אביב ומה בחיסה?
 בסיכומי עמדתי על כך שלא הגיעה השעה לא "חלוקה" ולא "מלחמת
 נטלים". גם לנמל תל-אביב וגם לנמל חיסה יש לא רק ערך סקומי לעובדיו

וליצוב הכרוך בו, אלא יש גם ערך ארצי וציוני כללי. תל-אביב זהו הנמל
 היהודי היחיד ועדיין הוא זקוק ל"רחמים", כי הטסטלה אינה רואה אותו בעין
 טובה ולא תצטער הרבה על סגירתו, וכשלוך נמל תל-אביב תהא סכה אנושא למעמדנו

ולכבודנו הפוליטי. נמל תל-אביב צריך עוד להתאבק בקשיים טבעיים, כי אין
 לו אותו החוף הנוח של נמל חיסה. סאידך גיסא חייבים אנחנו כולנו לזכור
 שחיסה היא עיר ספתח ועתידנו בנמל חיסה קובע במידה רבה את מעמדנו הפוליטי

בארץ כולה, ודווקא ספני נמל חיסה אינו נמל יהודי בסאה אחוז וגם לא יהיה,
 עלינו לטכוד על המשמר ולהתבצר בו בכל האמצעים שבידינו, אבל עלינו למנוע
 בכל הדרכים התחרות שעלולה לפגוע באיזו מידה שהיא בנמל תל-אביב או במעמדנו

בנמל חיסה. לטס כך אני מציע להקים ועדת-קונטקט סאנשית/חיסה ותל-אביב
 בהסתתפות הפוכנות למנוע סכסוכים בין סני הסקוטות ולהביא לידי התאמה את

האינטרסים של כל מקום ומקום.
מסקנה זו נתקבלה.

אחרי ישיבה זו בשר לי אוסישקין בשורה טובה, שבגטרה הקניה של אדמת
טאצוב בשליפות, וההעברה הסורמלית בטאבו תצא לפועל בעוד ימים אחדים.

ב-1:00 מסר לי יהושע על שיחתו עם רייטשי, על הרושם שקבל הספקד
מהשיחות עם פ.ר., אתי ועם דוב. ליהושע יש הרושם שעדיין לא הסבירו כראוי
את ענין ההגנה היהודית בארץ לספקד הצבא. בקש רשות להפגש עם הספקד.
הסכמתי לכך והברתי על זה עם י'וסף.

אחר הצהריים ירדתי לתל-אביב ובשעה 4:00 הגיע לוקר מתיפה. הוא מסר
לי דו"ח מלונדון שהיה בכללו אופטימי. בענין חוק הקרקע דובר עם הליפכס
ובסלר, מלבד השיחות שהיו למטה עם מלקולם, אסלי, סמיתס וכשניו ביתר ערות
רוטריות לעניינינו, ושנים שחבריו נפגשו עם צ'טברליין בענין זה. ראש הממשלה
התגבל טאין לו שום ידיעה על הדבר. לפי שעה לא ידוע גורל החוק.

בענין הגיוס דעתו של ראש המטה היא חיובית. הוא אמר למטה ולחיים
שהדבר בוא יבוא, אם כי השעה טרם הגיעה. צ'רצ'יל מתיחס להקמת צבא יהודי
בארץ בחיוב פסור. כבר דנו על כך בקבינט השלחמה. ס.ס. התנגד בתוקף.
וינטטון חייב. לפי שעה לא נתקבלה כל החלטה.

בינתיים עלתה קרנו של חיים. קטרוי עם סומיחיס חיטאיים חשובים
נחטבים בחוגים הצבאיים. הליפכס מתיחס בהכרה לעזרתו.

בענין מיג דובר עם בסלר, אסלי וסינקלר. קזליס שנתגייס להגנה
אנטי-אירית נזהרן במסדר אחד עם וינגט, והוא אקטיבי מאד בענין זה, אולם
כולם שולחים למלקולם.

סינקלר יעץ כאמצעי לשבור את הקרח אצל ס.ס. להציע בריגדה יהודית
מנדף-ישראל לחזית המערב. נסיר תוסך בתוקף בהצעה זו.

חיים סדר עם הצרות ה"סודי" קטר ישר בין לונדון לירושלים. כל
המטכבים ישולחו אלינו על ידי שרות זה. סוכן מיוחד של הממשלה בירושלים
היה צריך להתקשר אתי. על ידי שרות זה נשלח לנו חומר חשוב: הרצאה עלנסיעתו
של חיים לאוייצריה בעניינים חייטיים. הרצאה זו עתה רוצים רב בחוגי מסדר

המוך והחוגים הצבאיים הגבוהים.

ב 6100 התכנסה ההנהלה בביתי לשמוע דו"ח מלוקר.

אחרי הדו"ח של לוקר מסרתי להנהלה על הסלחה הרביזיוניסטית, ויצאתי

לפנות להם שההנהלה סוכנה לשתפם בקרנות על סנת שהם ישתתפו בעבודה בעד הקרנות.

בערב התאספה בחדרי הועדה הפוליטית, והסכנן לוקר מסר בפעם השלישית דו"ח מלונדון.

ניצלתי את הזמן לקריאת היומן הלונדוני של משה, שלוקר הביא אותו לארץ.

מדברי לוקר וסיומנו של משה ראיתי שהברינו בלונדון חיים ב"גן עדן

ש' שומים". הבדל נכר בין לונדון לירושלים הוא שבני וכמעט מוכרח, אולם הפעם יש סמין תהום בין ההרגשה בלונדון ובין המציאות בירושלים, והרגשה

טובה בלונדון עלולה להיות בעוכרינו. הדאינו אותי באופן סיוחה השיחות

עם ט.ט. אדם זה אינו רק אדוק בספר הלבן, הוא אויבנו בנפש, אולי האויב

המיומן ביותר של העם העברי אחרי היטלר. ויוצא כאילו חברי המסעלה חלקו

ביניהם את התפקידים. את הדיבורים הטובים שאינם מחייבים לכולם, כלו על

עצמם וינסטון, הליפטס ובלטר, המעשה נסטר לסלקולם, והידידות שנתקטה עם

כמה מחברי המסעלה בלונדון יש בה טעום אחיזת עינים, אולי שלא מדעת, אולם

מלקולם הוא בעלת-הבית וכולם יודעים שהוא השליט בארץ-ישראל, ונדמה לי

שכל שיחה אלו יש בה רק נזק ועלבון. יש צורך שידידינו לכל הפחות ידעו

טאין יהודי המכבד את עצמו יכול להפגש עם בר נש זה.

אם לפני בואו של לוקר עוד היה לי איזה ספק בדבר הצורך בנסיעה

ללונדון, הרי אחרי הקיין וחשבון והקריאה ביומן - לא היה לי עוד כל ספק

מדבר.

611000